

2 år till 40-årsjubileum

Grundad julen 1965

Trollens Nyheter

Årgång 38 julen 2002

Chefredaktörns ruta

Det börjar låta lite gnälligt från Oxelösundstrakten. Börjar han verkligen bli trött eller är det allmänt gnöl vi hör från honom. Ni får förhoppningsvis reda på det om ni viker upp och tittar på sidan 3, där han förklarar och filosoferar över året som gått. Bland annat berättar han om "Stranna" och det jobb som lagts ner där under sommaren. Som sagt sidan 3.

Det finns värre

Nils har som vanligt bidragit med en rolig och lärorik berättelse. Vi tar oss tillbaka till 1700-talet och får där vara med om en del äventyr och strapatser. Jag kan varmt rekommendera denna berättelse som har allt av dramatik och berättarglädje, och som vanligt när Nils är i farten, en hel del humor. Slå upp sidan 4 och läs och bedöm själva...

En misslyckad jul

Beata Östlund Wahlstedt ser till att återväxten för fortsatta Trollens Nyheter är säkerställd. Hon bidrar i år med två berättelser varav en handlar om de katter familjen har i sin ägo. Den andra berättelsen handlar om en något misslyckad jul där hon i detalj återger vad som kan hända när det inte riktigt går som man har tänkt sig. Läs vidare på sidan 11.

Trollysykienträffen i sommar 28 juli - 1 augusti Glöm inte att anmäla dig

Det kommer att bli något alldeles särskilt. Nils, Eva, Anders och Mia kommer att guida oss runt i det fagra Tivedenområdet. Sannerudsgården väntar på oss. God Jul och Gott Nytt År

**Klumpe blir kär
via internet**

sid 10

**Den gamla byn,
Eric berättar om Vik**

sid 13

**Sven förmedlar
stämning**

sid 15

Trollens Nyheter – grundad julen 1965

Chefredaktör:

Lennart Östlund
Signalvägen 7
613 35 Oxelösund
Tel: 0155 - 359 09
Mobil: 070 - 5708 183
e-post: lennart.ostlund@telia.com

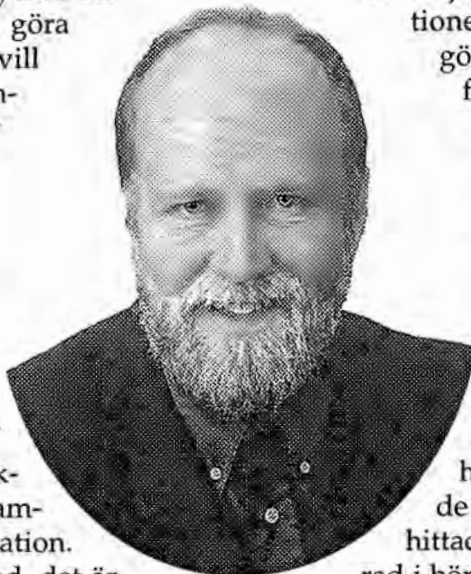
Lokalredaktörer 2001

Anna Malmqvist, Hudiksvall
Nils Holgersson, Vänersborg
Anders Östlund, Vänersborg
Jerker Algotsson, Söderhamn
Sven Ivarsson, Sundsvall
Beata Wahlstedt Östlund, Ystad
Ulf-Henrik Östlund, Vadstena

Chefredaktören har ordet

Det börjar kännas nu

Börjar åldern ta ut sin rätt, jag tycker att det går trögare och trögare att göra Trollens Nyheter. Inte för att jag vill klaga, jo det vill jag nog... Jag känner en viss bävan inför julen, mer i år än andra år. Medan många andra ränner runt i affärer och stressar med julhandel, sysslar med julknåp och annat som hör denna högtid till, sitter jag på min kammare och försöker få ihop Trollens Nyheter. Jag känner ibland att jag saknar den biten, att få vara som en "vanlig" människa i juletider. Det är ju faktiskt den nittonde gången jag sammanställer vår unika släktpublikation. Då var den gnälliga biten avklarad, det är ju trots allt j-vligt roligt att hålla på med detta, och det skulle vara ännu roligare om fler i den yngre generationen ställde upp med bidrag. Då menar jag också min generation.

Avgörande betydelse

Det har hänt flera saker av avgörande betydelse under året. Det började i februari, när Ulf-Henrik och jag bestämde oss för att försöka sälja "Stranna", då Margareta bestämt sig för att flytta till sommaren. Vi anlätade mäklare och arbetet drogs igång under våren. Det var dock inge vidare fart på denna mäklare, något som vi nu kan tacka för, men som då kändes lite tråkigt. Hela våren och en bit av sommaren gick och inte mycket hände. Det visade sig senare att den utlovade skylten vid E4-an inte kom upp förrän i juni och då började spekulanterna dyka upp. Det var dock inte många, efter vad vi kunde bedöma, som var riktigt seriösa. De flesta tyckte att huset var för litet osv osv.

Då hände det som tog musten ur mig och de mina, moder Fanny gick hastigt bort 13 juli. Det var det som gjorde att jag kontaktade Ulf-Henrik och frågade om han var lika intresserad som jag att behålla våra fäders barndomshem. Han var inte svårövertalad och det känner jag att jag inte tackat honom nog för. Vi bestämde således att behålla "Stranna" och eftersom jag, av naturliga skäl, tillbringade stor del av sommaren där, för-

sökte jag att göra det bästa av situationen. Det första som behövde göras var att byta ut "broa". Jag fick en massa hjälp av Bettans Benny, som är snickare. Investeringar gjordes i virke och snart var skillnaden som natt och dag.

Utöver att utsidan har fräschats upp har också interiören fått en ansiktslyftning. Åsa har gjort underverk med husets insida och dessutom hittat en massa kuriosa detaljer i de uthus som tillhör. Bland annat hittade hon en katalog som var daterad i början av 50-talet. En katalog som marknadsförde allsköns saker som är bra att ha, bl a knivar, gafflar och andra husgeråd. Det visade sig då att ett gäng knivar och gafflar av märket Athena hade sålts till farmor av Eric och dessa knivar återfanns i en av bodarna. Stranna håller på att bli ett veritabelt museum och vi jobbar vidare på att dokumentera historien.

Gå gärna in på "Strannas" hemsida och titta på resultatet (se sid 23). Jag, syster Bettan och fader Eric kommer dessutom att fira julen i Långviken i år.

Nästa års träff

Tyvärr kunde jag inte närvara vid årets Trollsykienträff, men jag har anmält mig till nästa år, då vi ses i Västergötland. Det verkar bli bra med folk att döma av rapporteringen på sidan 21. Det har säkert hänt en massa andra saker under året också, men det är jag för trött att ta upp. Personen på bilden ovan har ingenting med texten att göra, men det skulle kunna vara jag om några år.

Jag vill också passa på att framföra en förhoppning om en God Jul och ett Gott Nytt År till alla och hoppas att vi träffas till sommaren och att ni redan nu förbereder bidragen till kommande års Trollens Nyheter.

Eric Lennartsson, ch.red.

PROLOG

De flesta människorna har någon gång under livet tänkt, "Varför ska detta drabba just mig", "varför just jag", "varför ska oturen grina mig i ansiktet" och så vidare. Jag är säker på att ni känner igen det. Jag gör det i alla fall, men numer när sådana tankar kommer tänker jag istället: "Det finns dom som haft det värre, Lars Ericsson till exempel.

Vem är Lars Ericsson undrar ni? Jo, nu kommer en berättelse om Lars Ericsson ur dikt och verklighet, sanning och fantasi. När ni läst den tror jag att ni håller med mig om att det finns dom som haft det värre.

När ni sedan läst epilogen och upptäcker att berättelsen inte bara är dikt och fantasi, utan till stor del verklighet och sanning, ja då om inte förr så inser ni att "Det finns dom som haft det värre".

sulan på den ena stöveln när han skulle peta bort en isklump. Han hade lagt en läderbit på insidan av hålet och stoppat hårt med halm över, så det skulle nog gå bra. Det behövdes, för kylan var bitande och vinden hård. Man var inne i första veckan på fastan och hade haft samma kyla sedan kyndelsmäss.

Dörren till lidret skrek

Han gick över tunet lutad mot vinden för att inte falla. Dörren till lidret skrek när han öppnade den. Det var svart där inne, men han visste vad han sökte. Han tog några steg rakt fram, svängde med armen framför sig. Där var den. Han tog den försiktigt och lyfte den, kände på tyngden, den var lätt, men det var ju bara sex breda bräder. En botten, två långsidor, två kortsidor och ett lock. Knappt en aln lång. Han tog lådan under vänster arm, vände sig och tog ett steg mot dörren. Stannade till igen, mumlade något ohörbart, trevade iväg en bit, sökte med den lediga armen framför sig, mumlade, "En få föl ha lite färkost

DET FINNS DOM SOM HAFT DET VÄRRE

Av Nils Holgersson

Året är 1740 på en liten bondgård vid Hälsingekusten.

Vinden slet tag i dörren så Lars Eriksson tappade greppet om naren, dörren svängde runt och slog hårt mot ytterväggen. Han klev ut i blåsten och kylan och tog tag i dörren, bände den tillbaka och la över naren.

Han såg sig omkring. Det var klart och stjärnorna och fullmånen lyste, men det var ändå svårt att se.

Den hårda blåsten gjorde att nysnön som fallit föregående natt virvlade runt som vita dansande älvar och spöken med långa vispande svansar. Hela tunet var insvept i ett vitt virvlande töcken, han kunde knappt se lidret och stallet fast det fanns på andra sidan tunet, bara några famnar bort.

Varmt klädd

Han var varmt klädd, en ordentlig varm skinnhuva på huvudet som även täckte kinder och haka, så bara två små plirande ekorrhögon syntes. En rejäl skinnrock och skinnbyxor ovanpå två lager varma kläder under. Läderstövlarna var välstoppade med halm. Det enda som felades, var väl att han råkat sticka ett hål strax ovanför

mä säg". Han hittade lären han sökte, öppnade och tog två riade småbraxar och stoppade ner dom i en bred ficka på skinnrockens insida.

Nysnön dansade som älvar och spöken.

Den trampade vägen mot sjön hade drivit igen. Det var svårt att följa vägen, med det gjorde inte så mycket, det var lika lätt eller svårt att gå vid

sidan om vägen. Det var drivor som ibland var nästan två alnar höga. Däremellan fanns det helt kala fläckar.

“När ja komme te sjön, lär ja försök ta mä te nörsia, fö dä måtte va lite bätter lä därän”, tänkte han.

Snöröken gjorde de svårt att se hur långt man kommit. Därför blev han glad när han såg Antes mangårdsbyggnad resa sig mot himlen på kullen till höger om honom. Då visste han att han snart var vid sjön.

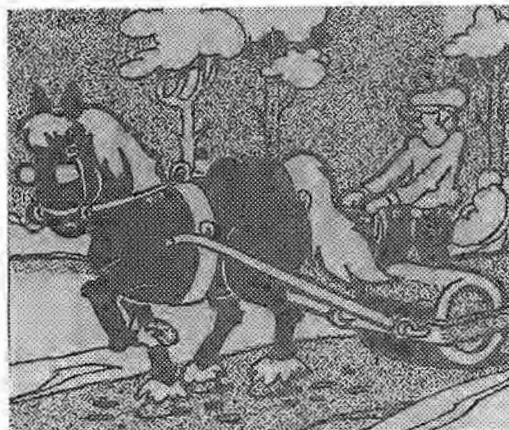
Hade det blåst hårt på vägen till sjön, så var det ännu värre nere på sjön. Han måste ta sig till andra sidan för att få lite lä. Han kämpade mot vinden, halkade på någon bar fläck, ramlade, reste sig, ramlade igen, tappade lådan som for iväg i snövirvlarna, lyckades komma ifatt lådan. Den hade hållit. Han tog den hårt under armen, men ändå inte för hårt. Det var ingen stark och rejäl låda han lyckats göra. Han kämpade vidare mot vinden. “En skulle haft märke kvar”, tänkte han. “Dä va precis henne ho gek igenom”,

Märke. Hästen, hade gått igenom på första isen i oktober. Lars hade varit ute och tittat på isen dagen före, den hade verkat hållbar. Dagen efter tog han märke över sjön till två sjöangar där dom slått både vass och en del hö för vintern. Han hade låtit det torka i solen och lagt det i ett tätt risskydd. Nu hämtade han allt på en dubbelsläde.

På hemväg

När han var på hemväg hade han inte mer än ett par stenkast kvar till land när hästen brakade igenom isen. Slädarna blev kvar på isen. Lars fick loss ett spännträ från ena släden. Han kröp fram mot hästen som låg och sparkade i vattnet. Han fick ur skakelpinnarna på båda sidor så märke var fri från slädarna. Nu skulle det nog gå vägen, trodde han. Han hasade baklänges på isen framför henne och slog sönder isen med spännträ. Hon sparkade och sam efter honom. Det var inte långt kvar tills hon skulle bottna. Då, helt plötsligt gav hon upp ett långt frustande och huvudet försvann under vattnet. Han kastade sig framåt och lyckades få tag i manen och försökte få henne upp till ytan, men han kände bara hur tyngden drog ner honom under vattnet. Han sparkade och kämpade emot, men tvingades till sist släppa taget.

Han kom på något sätt, som han inte själv kunde förklara, upp på isen. Lika svårt hade han att förklara hur han kunde dra dom två kälkarna till

Märke gick igenom isen men han klarade sig själv.

land och själv ta sig hem i den kyla som rådde. “Ja sått föl på Gabriels vingar” brukade han svara när folk frågade, “Ellers så va dä sjöfrua söm bar mä hem” brukade han tillägga. Om de beklagade att han mist sin häst brukade han bara svara, “Dä en ha gjort, dä har en inte gjort”. Ett uttryck som han brukade använda i många sammanhang. Med det menade han att han inte kunde köra igenom hästen en gång till, i varje fall inte den hästen.

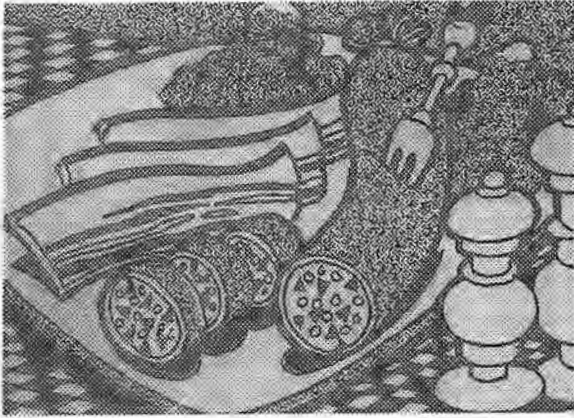
Hur som helst skulle det bli ett hårt år utan hästkraken, visserligen hade han ett föl hemma i stallen, fallet efter märke, men det var inte mer än en “åring” till sommaren, så den skulle inte vara till mycket hjälp.

Han hade tagit sig över sjön och kommit i lä för vinden. Det var mindre snö och mycket lättare att gå där. Han gick med raska kliv i det tunna snötäcket. Han ville få det undan innan det ljusnade. Ja helst skulle han villa vara tillbaka hemma när det ljusnade, men det visste han var omöjligt.

Han gick in mot strandkanten och satte sig på en tall som vinden fällt under natten. Han ställde den lilla lådan vid sina fötter och tog fram en braxen, bröt och bet loss ett styck av den och tuggade. Det tog en stund att tugga den så mjuk att den gick att svälja. Han satt och knaprade i sig den ena biten efter den andra. Under tiden satt han och funderade hur många såna här turer det blivit genom åren. När han tänkte på det kände han en tung trötthet lägga sig som ett ok över hans axlar. Han försökte ruska det av sig, men det ville inte släppa.

En måste gå vidare

“En måste gå vidare”, tänkte han. “Man måste gå vidare”. Allting rör sig vidare och vi måste följa

Korv o fläsk hade varit gott, men småbrax var inte så illa heller.

med. Vi kan inte stå kvar i vintern när sommars säd är färdig att skördas. Då måste vi vara där. Hur mycket han än tänkte på detta hade han svårt att ta det till sig. Han kände att han inte orkade så mycket mer.

Till sist reste han sig från stammen, ruskade på sig, tog lådan under armen och fortsatte. "Det kunde vara värre" tänkte han. Han hade i alla fall fyra kvar där hemma.

Följde sjöstranden

Han följde sjöstranden österut. Längst in i den östra viken gick forvågen eller kustvägen, som en del sa. Det var väl inget att hoppas på att det skulle gå några foror i det här ovädret, så den skulle vara tilltrampad, men vägen gick mest i skogen så det var kanske lite lä i alla fall.

Det hade börjat ljusna och han kunde se gårdarna på andra sidan sjön. Ibland såg han någon som rörde sig utanför husen. Det var säkert pigor ock drängar som varit i stall och fjäls och skött om djuren på morgonen och som nu var på väg in till morgongröten.

Han gick och tänkte på sina föräldrar och sin egen ungdom. Hans far var född i en socken norr över, om han inte minns fel hette den Rogsta. Far hade kommit till gården som dräng i unga år. Han hade gift sig med Lars mor som var dotter i gården.

Lars hade sen tidiga barnsben sprungit med sin far och lärt sig gårdens olika sysslor. Så, sätta, skörda, tröska. Han blev hemmavid och hjälpte far och mor sin. Han hade en syster, men hon flyttade tidigt hem ifrån och gifte sig med en bonde. Han trodde länge att han skulle förbli ungar, eller gå "gäll" som man sa, men så träf-

fade han Ingrid från Bölan. Hon var och hälsade på hos Antes. Då var han 30 år och han minns hur han tänkte, att han måste göra allt för att få henne i huset. Far och mor var gamla och orkeslösa. Han behövde ett kvinnfolk som hjälpte honom, och skulle han få några barn efter sig, så var det hög tid. Han log, men leendet drog lika snabbt ihop sig och ansiktet blev tungt och sorgset.

Han var 30 då, nu var han sextio. Han stannade till, tittade på lådan han bar under armen.

"Dä ä söm dä ä", "dä ble söm dä ble", "en kan int änra på dä söm vört", "Dä en ha gjort dä ha en inte gjort, mässade han och vandrade vidare.

När han kom fram till forvågen var det nästan ljusan dag. Han hade hoppats hinna fram innan det ännu dagats, men det hade tagit mycket längre tid över sjön i den hårda blåsten. Nåja, det fick väl gå ändå, dom fick väl stå där och glana, bara

Lars var hemma och hjälpte far tills han var trettio år.

dom inte kom och ville höra hur det var, så gick det väl ann i alla fall.

Det knakade till

Alldeles innan han skulle gå av isen så knakade det till och han gick igenom med ena foten. Han kände hur han trampade av några grenar under isen. Han försökte få upp foten, men det gick inte. Han försökte igen men den satt fast. Han kände hur kallt vatten började tränga in i stöveln. Naturligtvis var det den stövel han hade hål i som gått igenom. Han ställde ner lådan och böjde sig ner och försökte se hur foten satt. Han såg inget i snösörjan, han tog av

sig handsken och stack ner handen, en gren hade lagt sig över foten. Han lyckades få undan den och få upp foten och skyndade sig upp på vägen. Han förstod att han måste få foten torr, men hur, han visste att det fanns en hökoja en bit bort på vägen. Kanske det fanns torrt hö kvar där. "Nått bös finns dä föl kvar", tänkte han och började springa.

Han hade sprungit ett bra stycke och bröstet började värka. Foten hade varit kall i början, men nu hade den blivit varm igen, kroppsvärmen värmdde upp vattnet i stöveln, men han visste att kylan snart skulle komma tillbaka.

Helt utpumpad

Helt utpumpad ramlade han in i kojans, det fanns gott om hö där. Han lyckades få av sig stöveln trots att remknutarna frusit till is och var nästan omöjliga att få upp. Han fick av fotlindorna och körde ner foten i höet så långt han kunde. Så drog han ur den blöta halmen ur stöveln.

Samtidigt som han torkade stöveln torr med halm och tog en av sina skjortor och lindade in foten i kom han ihåg att han varit i kojans en gång förut. Han och Ingrid hade legat där och vänslats en natt.

"Dä måtte vört sommarn 1712 fö rean te Mickelsmäss i oktober va vi tvungna å gifta oss", tänkte han, "män rean i november på självaste Domsöndan släfte live taje där inne. Ho bloade hemskt, å han trodde aldrig han skulle få behålla henne. Han skulle kanske redan då förstått att allt inte stod rätt till.

Åter igen kom tröttheten över honom. "En få inte tänka så, tänkte han, men det är svårt att låta bli. "Utå fäm stöken va dä bare Cecilia söm skulle klart säg öm ho int gött genom vårisan nä ho va sex," mumlade han.

Han vaknade upp ur sina tankar. "Låa, låa", ropade han. Han hade glömt lådan på isen. Han visste inte hur fort han kom ut ur hökojan och började springa tillbaka. Tänk om något djur kommit förbi. Det var ingen stark låda. Den var ju bara hopnarad med kluvna träpluggar.

Till sist blev han tvungen att sakta farten och gå. Det fanns ju inget annat att göra än att hoppas. Han kunde ju inte springa livet ur sej för en låda utan liv. Men han skulle inte orka komma hem och berätta vad som hänt om lådan inte fanns kvar, eller var tom.

När han kom över krönet och såg viken kunde

han inte upptäcka lådan. Han skakade i hela kroppen, det kunde inte vara sant, det fick bara inte vara så.

En upphöjning i snön

Han kom närmare och upptäckte en liten upphöjning i snön. Den spända kroppen slappnade av. Lådan var kvar, överblåst av snö. Han tog lådan under armen och började vandra tillbaka.

Blåsten hade avtagit, det gick lättare att gå även om det var stora drivor över vägen. Han passerade den lilla hökojan och Ingrid föll i hans tankar igen. Det var något underligt med Ingrid. Det var precis som hon inte ville vara med längre. Han hade märkt det långt före sista födseln. Greta Lisa som var hos henne och hjälpte henne sa att hon bara vände sig bort och grät när hon bad henne krysta. Hon fick dra ut barnet och då låg Ingrid alldeles likblek och stirrade i taket. Morgonen efter var hon död. Greta Lisa tog hand om barnet, men det klarade sig bara tre veckor. Det hann i alla fall bli döpt, tänkte han. "Dä döptes te Karin samme da söm vi begrafte Ingrid" mumlade han för sig själv. "Dä va i juli sjuttanåtjutva dä" tillade han.

Han gick utan att se, passerade gårdar där folk var ute och föste undan snö. Dom hälsade på honom men han hälsade inte tillbaka. Han varken såg eller hörde. Han höll lådan i ett stadigt grepp och gick rakt fram utan att se sig om.

Han tänkte på Margeta. Han var ju tvungen att skaffa sig en piga när Ingrid gick bort. Margeta fick han tag på genom en bekant i Tröne. Hon var liten och späd, men väldigt rask. Hon var väldigt grann. Visserligen var det drygt 20 år mellan dom, Lars var 43 och Margeta lite över 20. Dom

Margeta var liten och späd, men väldigt rask.

blev fästfolk ändå redan första vintern hon var där. Året efter gifte dom sig och hösten 24 föddes Erik. Lars var så nöjd när han såg Erik första gången. Han såg så stark ut. Han skulle säkert bli en riktig kraftkarl. Så han fick heta Erik efter Lars far. Men han blev ingen kraftkarl. Redan året efter i juli gick han bort.

Ytterligare 3 flickor

Margeta fick ytterligare tre flickor, Ingrid, Sigrid och Karin, och sedan en pojk som dom döpte till Jöns. Alla dom hade han kvar i livet hemma på gården. Jöns var han mycket stolt över, han var bara nio år men han kunde redan det mesta på gården så liten han var, men dessutom hade han redan börjat lära sig läsa och skriva. Han hade fått vara hos prästen i sokna två somrar, och hjälpprästerna som var där hade lärt Jöns lite i konsten att skriva och läsa.

Margeta hade han mist sommaren 1734. Hon fick brännsjukan mitt under höskörden. Blev liggandes och gick bort efter två veckor. Det tog honom mycket hårt, hon var alltid så glad och lättsam och arbetet gick alltid så lätt för henne.

Vägen kom fram ur skogen

Vägen kom fram ur skogen och följde ängskanten, det var små tegar som sockenbönderna hade slåtten på. Långt där framme kunde han också skymta taket på kyrkan. Nu var det inte långt kvar, men det var den svåraste biten. Han försökte göra lådan så liten han kunde när han passerade gårdarna. Hade det inte varit så oländigt i skogen med all snö hade han gått där. När han kom fram till ån svängde han av vägen och gick ner till ån och följde rensstigen utefter ån ner till dämnet. Dämnet låg med tjock is och drivor av snö från nattens oväder, det syntes spår efter ett djur som gått över dämnet. Det är nog en älg, tänkte han. Han stannade och tittade på spåret. "Näe, sjuttane mäj, dä ä itshje nå älg, dä ä ena lösren, dä ä dä rekte söm fölk säje ått lapprane håll

Det var inte en älg...

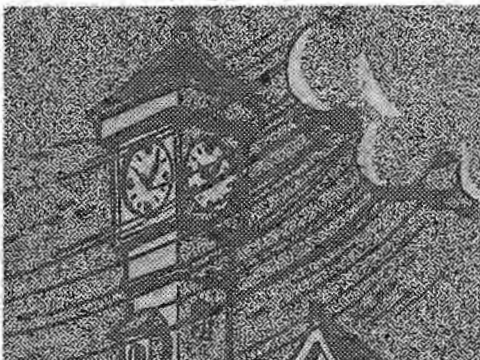
...det var en lösren som gått på dammen.

te sör öm Långvinn därna vintran å."

Han fortsatte över dämnet och den lilla biten som var kvar till kyrkan. Det syntes ingen människa på kyrkogården och han skyndade sig till det grå stockhuset längst ner på kyrkogården.

En svag sötsur doft nådde honom när han öppnade dörren, han tyckte det var underligt att det kändes fast kylan varit så sträng. Han såg dom stora kistorna som stod efter ena väggen. Några var vackert gjorda, men de flesta var hastigt hopsatta. I hörnet närmast dörren var tre mindre kistor ställda. Lars ställde ner sin låda intill dessa.

Han reste sig upp tog av handskarna, stoppade

Han lämnade kyrkogården och skyndade hemåt.

in dom i armvecket och knäppte sina händer på magen.

"Jae du, du va dän tredje du söm ja lät döpa te Erik etter far min, men ingen å er ha vi fått behålla, ja hade hoppas på däg, men du varst inte mer än dryga månan. Nu få du vila här tes frostan ge säg i jola. Du ä den åttonde ja ha bure hit. Men ja ha ju fyre kvar hemma vid, så dä kunne ha vara värre. Nä våra kommer ska du få vila mä di anre, vila nu i frid här inne, lille pojk.

När han kom ut ur likboden gick han bort till gravnen där Ingrid, Margeta och döm sju barnen var begravda. Snön låg djup över gravnen så han kunde inte se något av den.

Han stod där en stund och tänkte på sitt sextio-

åriga liv och på dom som låg där under snö och jord. Han kände en tung sorg i hela kroppen, han förstod inte hur han skulle orka vidare, men så ruska han på sig, försökte att sträcka på sig lite, så sa han lite tyst för sig själv.

“Live dä ä söm dä ä, ä dä bli söm dä bli, ä dä kunne nog till å mä ha vare värre”.

Så lämnade han kyrkogården och skyndade hemåt innan mörkret skulle komma.

EPILOG

Om ni nu har orkat läsa hela berättelsen om Lars Ericsson så förstår ni att det är som jag skrev i prologen mycket dikt och fantasi. Men jag skrev också att det fanns en verklighet och sanning bakom berättelsen och det är om det jag nu ska berätta.

Lars Ericsson har funnits i verkligheten. Hans far hette Erik Pålsson och var född i februari 1645 i Östby, Rogsta norr om Hudiksvall. Erik flyttade, troligen i unga år som dräng, till Lars Thomsson som var bonde på Boda 3 i Enånger, som hade hemmanskatt till 5 öresland, troligen motsvarande ca 15 tunnland eller omkring 5 hektar.

Erik Pålsson gifte sig med den ena av döttrarna på gården, Carin Larsdotter född 1652.

Erik och Carin fick två barn, Lars 1680 och Britta 1683.

Lars fick heta Ericsson i efternamn efter sin fars förnamn, något som var mycket vanligt vid denna tid.

Lars Ericsson var gift tre gånger.

Första gången 1712 med Ingrid Mattsdotter född 1685 från Bölan 8 i Enånger.

Fem barn tillsammans

De fick tillsammans fem barn varav fyra avled under de två första levnadsåren och den femte när hon var sex år. Hon avled 21 april 1726. Det är därför jag i berättelsen låter henne gå igenom vårisen och drunkna.

Ingrid avlider i barnsäng den 8 juli 1722 hon har då fött Karin den 7 juli och Karin avlider den 28 juli. I berättelsen är det fantasipersonen Greta Lisa som får henne att leva dessa dagar.

Andra gången gifter sig Lars 1723 med Margeta Jönsdotter född 1699 i Tygsta, Tröne. Med henne får han fem barn av vilka fyra troligen växer upp och blir stora. Det första barnet född 1724 som döps till Erik avlider efter ett år.

Jöns avlider i bröstvärk

Jöns, han som i berättelsen lär sig läsa och skriva föds 1731 och avlider i bröstverk 1779. Han övertog med all sannolikhet Boda 3 efter Lars 1751. Att jag lät honom lära sig läsa och skriva beror på att han står skriven som Bonde och Nämndeman och han omnämnes som en ärlig man i ord och gärning och ingen behövande gick ohjälpt från hans dörr, han sörjdes av hela församlingen.

Döttrarna är Ingrid född 1726, Sigrid född 1728 och Karin född 1733.

Margeta dör i brännsjuka 15 juni 1734.

Tredje gången gifter sig Lars 1735 med Jölin Jönsdotter född 1707 i Boda Enånger. Med henne får han fem barn varav tre avlider första levnadsåret, bland annat Erik som föds 14 januari och avlider 22 februari 1740 och är det barn som Lars i berättelsen bär till kyrkan. Sista dottern Christin föds 1744 när Lars är 64 år, hon avlider 1820 hon blir alltså 74 år vilket är en aktningvärd ålder vid denna tid. Lars själv blev 71 år.

Lars fick tillsammans med sina tre fruar 15 barn varav dom troligen fick se sex växa upp och bli stora. Varför jag skriver “troligen” beror på att det för tre av de sex inte anges någon dödsdag.

Detta är alltså anledningen till att jag numer brukar tänka på Lars Ericsson när någonting är besvärligt, för då kommer jag ihåg att det finns dom som haft det värre.

Tänker ofta på Lars Ericsson

För övrigt brukar jag tänka på Lars Ericsson lite då och då nu för tiden, för Lars Ericsson är faktiskt min och mina syskons mormors farfars morfar.

Allt detta vet jag tack vare min skolkamrat och barndomsvän, släktforskaren Arne Söderström i Njutånger.

SLUT

Klumpe blir datoriserad, chattar och blir kär !

Av Klumpe
Alias Ulf Henriksson

Nu är det dags för Klumpe att ännu en gång avlämna en årsrapport. I fjol var Klumpe för lat för att skriva någon årsrapport och det skäms han för, men ibland är det som om Klumpe får skrivkramp. Troll kan få det ibland.

Året började bra

Nåväl, år 2002 började bra för Klumpe. Klumpe bor ju numera i Ombergsskogen på heltid, men ibland följer Klumpe med sina kompisar på utflykter. En dag efter nyår åkte några av Klumpes kamrater till den stora staden Linköping för att handla på juldagsrean. Klumpe gick in i vad han trodde var en stereoaffär, för på skylten stod det On/Off, som det står på Klumpes stereo.

Men i affären fanns det andra maskiner också, så datorer. Klumpe tittade beundrande på alla skärmar som flimrade och Klumpe fick reda på att man kunde skriva brev till hela världen om man hade en sån där dator. Och Klumpe har ju många vänner runt om i världen, så Klumpe tänkte att han nog inte klarade sig utan en sån. Så Klumpe köpte en dator och tog med den hem till skogen och installerade den, han fick hjälp av gran(n)arna i skogen. Klumpe blev uppkopplad med bredband, inte för att Klumpe vet vad det är och så, men det går snabbt när Klumpe tittar på Internet och det tycker Klumpe är roligt.

Först bestämde sig Klumpe för att kontakta alla sina vänner i världen och tala om att numer finns Klumpe på nätet och har egen e-post. Om du vill kontakta Klumpe nån gång så har Klumpe följande adress: youhey@vfab-it.nu.

Men när Klumpe satt och tittade på nätet så kom han på en annan idé. Det finns en massa sidor på Internet där man kan träffa andra ensamma, både troll och människor. Klumpe har ju varit lite ensam sedan det tog slut med flickan på andra sidan stora vattnet, så Klumpe ville träffa en ny flicka.

Kontaktannonser

Så Klumpe satte ut kontaktannonser på olika ställen. Klumpe skrev om sig själv och skröt över hur ordentlig och snygg han var, så att man nästan skulle kunnat tro att Klumpe var en vanlig människa. Men Klumpe visste ju att ingen kunde kolla det i alla fall, så Klumpe bredde på lite extra om allt.

Det trillade in många svar till Klumpe, men när alla flickorna träffade Klumpe så blev de skrämda och det blev aldrig mer än en träff med varje flicka.

Ut på "chatten"

Då började Klumpe att chatta i stället, det var roligt. Man kunde prata med många personer samtidigt och alla kunde vara jättevsnliga. Och eftersom de som chattade med Klumpe inte såg honom och blev skrämda så kunde de prata jättemycket och länge med varandra. Men när Klumpe träffade ännu fler flickor som han träffat via chatten, tog det ändå alltid samma ände som med kontaktannonsflickorna. De blev så skrämda av Klumpe så de rymde....

Tills en dag....

Klumpe satt som vanligt och chattade på nätet när det dök upp en flicka som hade ett roligt namn.... Hon hette tungpiercad tjej och det tycker Klumpe är häftigt. Ja, vilket troll tycker inte det förresten... Jag menar människor som gör så att de ser ut som troll av egen vilja, de måste naturligtvis även gilla troll. Jag menar har man ring i näsan och öronen och så som ett vanligt troll, då är man ju redan piercad. Så det skulle nog inte skrämma henne....

Fattade tycke

Klumpe fattade tycke för denna flicka på chatten och bestämde sig för att han ville träffa henne. Men hon bodde ganska långt bort. Ja, väldigt

Klumpe är kär upp över öronen.

nära trollkusin och trollfarbror i Västgötaskogarna faktiskt. Klumpe fattade mod och besökte flickan. Hon visade sig heta Malin och hon kommer från de djupa Smålandsskogarna, ja faktiskt från samma ställe som hon som brukar skriva om grådvägar, vildvittror och annat oknytt i skogen.

Men just nu finns alltså Malin vid kusten mot det stora öppna havet, långt västerut i landet.

Ett par i 9 månader

Nu har Malin och Klumpe varit ett par i över 9 månader och Klumpe är så där kär upp över öronen som bara ett troll kan bli. Så om människo-Malin står ut med store troll-Klumpe så kan det nog bli klockor som ringer om några år....

Klumpe är ett lyckligt troll igen, genom att vara sitt vanliga charmtroll så har Klumpe fått kärleken tillbaka i sitt liv. Kul, va?

Nu måste Klumpe sluta för att Klumpe har många julbestyr att stå i. Nu när Klumpe är kär igen så måste han ju ägna tid åt att både planera för julklappar och dessutom julstäda i skogen så att människo-Malin skall kunna trivas.

Det är kul att vara ett chattroll som blivit kär upp över öronen.....

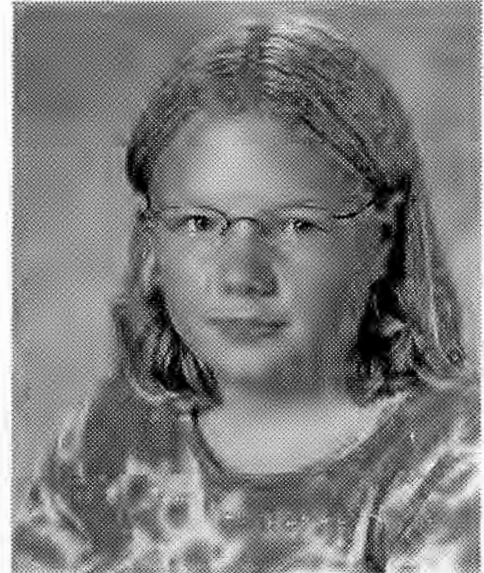
Så från oss båda till er alla önskar vi en trevlig jul och ett gott nytt år !

Malin + Klumpe = sant !

Illustrationer: Åsa Lindgren

Den misslyckade julen!

**Uppsats om julen av:
Beata Östlund-Wahlstedt**

Beata Östlund-Wahlstedt

Nu ska jag berätta om min jul förra året som inte blev som den skulle. Det började redan med julkorten. Jag hade skrivit alla julkorten och klistrat på frimärken. Det var 20 kort som skulle skickas så jag hade betalt 100 kr för frimärken. När jag var klar med korten lade jag korten på köksbordet. Men min lillebror hittade korten och började tugga på två av dem. Äsch tänkte jag och skrev om de korten och lade de vid de andra. När jag skulle hämta korten för att gå och posta dem var de inte där. Jag letade och letade men jag hittade inte korten. Sen såg jag att mamma skulle tända en brasa så jag gick in i vardagsrummet. Då såg jag mina julkort i mammas hand. Jag skulle precis säga till henne att jag skulle ha korten när hon slängde in dem i elden. Förtvivlat såg jag korten brinna upp.

Julgodis

Två veckor före jul skulle vi göra julgodis. Vi skulle göra knäck, marsipanfigurer, ischoklad och kola. Vi började med marsipanfigurerna. Vi hade köpt hem marsipan men när vi öppnade kylan låg där bara ett tomt marsipanpaket. Min lillebror hade ätit upp all marsipan. Men vad

gjorde det tänkte vi, det var ändå bara jag som tyckte om marsipan. Sen skulle vi göra ischoklad. Men när vi skulle hälla upp ischokladen i formar tappade mamma kastrullen i golvet. Det kom ischoklad på golvet, väggarna och lite i taket. Vi städade bort det mesta och började med kolan. Det gick jättebra tills vi skulle ställa in plåten med den flytande kolan i kylen. Då välte allting över mig. Men vi städade upp och började med knäcken. Vi hittade ingen bra kastrull så vi tog den största vi hade. Vi hällde i ingredienserna i kastrullen och satte på plattan. Sen gick vi in i vardagsrummet och gjorde julpynt. Efter ett tag hörde vi ett konstigt ljud. Då kom mamma på att vi hade glömt knäcken på plattan. Vi sprang ut i köket och fick se en förskräcklig syn. Knäcken kokade och det skvätte knäck i hela köket. Vi tog bort knäcken från plattan och mamma städade köket.

För mycket snö

Två dagar innan julafton började det snöa. Det snöade och snöade och till sist fick vi ringa efter någon som kunde "skotta fram" oss så att vi kunde åka till staden.

Samma dag började vi sätta fram julpyntet. Vi är ganska sena i vår familj. Vi bestämde att min lillebror som är 5 år skulle ställa fram julpyntet. När vi gick in i vardagsrummet hade han ställt fram våran lilla midsommarstång i fönstret. Vi höll på att skratta ihjäl oss men då blev min lillebror sur och började gråta.

Nu var det äntligen julafton. Mamma stod i köket och lagade julmat. Pappa letade förgäves efter tomtkläderna (han sa att han letade efter julpynt) som vi hade gömt under gräsklipparen i garaget. Han gav upp och sa att tomten hittar nog inte hit i år. Nu var klockan fem i tre och det var snart dags för Kalle Anka. En minut i tre slocknade allt ljus i huset. Det hade blivit strömavbrott så det blev ingen Kalle Anka. Nu var det dags för julklappsutdelning. Julklapparna låg där så fint under julgranen och väntade på att öppnas. Jag fick en liten minitomte som kunde sjunga. Den var rolig. Mitt i alltihopa hoppade våran hund upp i julgranen så att den välte. Eftersom att strömmen hade kommit tillbaka så kunde mamma göra klar maten. Hon brände nästan allting så det rök i hela köket och brandlarmet tjöt. Då sa mamma: jag har fått nog. Så vi tog våra två flakmoppar och åkte in till staden och åt "julmat" på McDonald's. Det var en misslyckad jul som jag kommer att minnas länge.

FANNY HAR LÄMNAT OSS

Lördagen den 13 juli 2002 avled Fanny Östlund i en ålder av nära 80 år.

Närmast sörjande är maken Eric samt 5 barn och 6 barnbarn.

Fanny föddes den 20 augusti 1922 i Tygstabodarna, Trönö, där hon bodde med sin mor och mormor fram till skolåldern.

När det var dags för skolgång flyttade familjen till Rengsjö där de sedan bodde kvar fram till början av 1950-talet.

Fanny genomgick hårfrisörskeskolan i Borlänge och därefter köpte hon, tillsammans med sin morbror, en fastighet i Enånger där hon också startade damfrisering.

1956 träffade hon sin blivande make Eric och ett år senare flyttade familjen till Forsa. Därefter blev det många "flyttar". Först till Söderhamn och därefter bland annat till Trollhättan, Motala, Borås, Nyköping och Eskilstuna. Sedan Eric pensionerats 1987 ville båda makarna flytta åter mot hembygden och därför blev det 1991 flyttning till Söderhamn.

Fanny, som var en omtänksam och hjärtegod kvinna fick på alla platser många goda vänner, varav många höll kontakten ända tills hon gick bort. Hon var inte engagerad i så många föreningar, men däremot tyckte hon om att dansa och resa. Det blev också många resor, främst inom landet, men den allra sista resan blev en 5-dagarsresa till Savalen i Norge i juni 2002.

Den gamla byn

av Jerker

Jag har säkert vid några tillfällen tidigare berättat om byn Vik i Njutånger, men byn kanske tål några "repriser". Jag blev nämligen själv så innerligt glad när jag i somras ännu en gång fick tillfälle att återse min barndomsby. Det blev inte så lite nostalgi när jag stod där och tittade ut över ägor. (Inte mina ägor förstås, utan numera, åtminstone till större delen, "bolagets", eller Iggesunds Bruk.) Inte minns jag väl så mycket från mina första barndomsår där, jag var ju bara tre år när vi flyttade "fram på sockna", alltså till Njutånger och dåvarande Godtemplarhuset. Men jag var däruppe åtskilliga gånger därefter under den tidiga barndomen.

Nu stod jag där

Nu stod jag däruppe, där vår lilla gård en gång stått. Nu finns där bara en gräsbevuxen plätt, med några risiga gamla häggbärsbuskar. I grannskapet finns nu bara tre gårdar, av vilka två är bebodda, nämligen "Ersk-Lars" och "Sven-Ersas". Den tredje gården är Zetterlunds, eller egentligen "Bolagets" arrendegård, som dock numera är obebodd.

På "min tid" fanns ytterligare en gård, och kanske en av de viktigaste, nämligen "Farfars".

Här bodde min barndomskamrat Gunnar, i gården som kallades Ersk-Lars. I somras fick jag tillfälle att besöka den ännu en gång.

Tillsammans med farfars hade ytterligare två gårdar jordbruk, vilket också innebar mjölkproduktion. När jag nu tittar ut över dessa ägor är det mesta skogbevuxet. Och jag tänker på hur farfar och övriga brukare har slitit med sten och elände för att få upp den ena tegen efter den andra. Vilken mängd stenmassor har inte där dragits upp och forslats bort eller i många fall blivit stengärdesgårdar.

Farfar hade för övrigt gården tillsammans med en sväger, Ernst Kjellman. Båda fick förstås ha "extraknäck" för att överleva på den relativt lilla torvan. Farfar arbetade för det mesta med flottningsarbete, medan svågern fick sin extrainkomst på träsliperiet i Iggesund. Trots dessa extrajobb hade båda det säkert ganska knapert. Farfar och farmor fick ju också så småningom nio barn att försörja.

Kom bra överens

Märkligt nog kom de båda familjerna mycket bra överens och, såvitt jag vet, förekom inga större kontroverser. Så småningom byggde båda familjerna gårdar i Långviken och inte så långt efter kom även vår familj, liksom en farbrors flyttande dit. När man står därute på tunet går många tankar till farfar och farmor. Det slit dom hade för brödfödan tror jag det är svårt för dagens generation att förstås.

Men vi återgår till vårt eget, eller våra föräldrars, lilla torp. Där fanns bara ett mindre potatisland och några trädgårdstäppor. Naturligtvis livsviktiga inslag på den tiden. Far hade ju också turen att komma in på flottningen och klarade därigenom uppehållet. I det lilla torpet föddes tre barn. Den äldste - Lasse - hann också med ett första skolår innan det blev dags för flyttning.

Bild tagen från den "gamla tomten". I bakgrunden ses Sven-Ersas hus som är ett av de två hus som är bebödda.

Det var inte närmsta väg till skolan och skolskjutor förekom förstas inte, liksom inte heller skolmåltider. Det fick räcka med ett par "hårdmackor" och en kvartsbutelj mjölk, eller kanske ibland lingondricka. Skolvägen över Viksberget var ungefär 2,5 kilometer. Inte mycket att tala om med dagens mått och fortskaffningsmedel, men för en liten sjuåring på den tiden räckte det säkert gott till.

Vi hann flytta

Själv slapp både jag och vår enda syster den långa skolvägen eftersom vi hann flytta till Långviken respektive Njutånger innan det var dags att fullfölja vår skolplikt. Därifrån var skolvägen både kortare och mera lättgången. Där fanns ju landsvägen, även om den inte alls var i klass med dagens "autostrador".

1930 märktes vår lilla gård i Vik ner och forslades sedan över Viksjöns is till Långviken. Gården var byggd i timmer och en hel del av detta finns kvar i den nuvarande gården. Under den tiden gården återuppbyggdes bodde vi i Njutånger, närmare bestämt i Godtemplarhuset - nuvarande Folkets hus - där våra föräldrar skötte vaktmästarsysslan.

Jag nämnde att det var en glädje att få återse den gamla byn. Inte minst därför att jag fick träffa min förste barndomsväns barn och barnbarn däruppe. Min dåvarande kompis hette Gunnar Larsson och bodde i den tidigare nämnda gården "Ersk-Lars". Hans far dog i tidig ålder och det kom på hans mammas lott att göra livet drägligt för de fyra barnen, tre söner och en dotter.

Nu fick jag också gå in i gården och många gamla fina minnen dök upp. Jag umgicks nämligen med

Gunnar även långt efter att vi flyttat till Långviken. Under mina semestrar senare i livet när Gunnar flyttat hemifrån åkte jag ofta upp och hälsade på hans mamma Ester. Även det kom nu över mig som många trevliga minnen, eftersom Ester var synnerligen pratglad, och det blev många minnen att återuppleva.

Inbiten snusare

Gunnar tyckte om, eller åtminstone använde, snus och naturligtvis var inte heller jag "bängen" för att stoppa in

mina prillor. Tyvärr svalde jag allt för mycket av det goda och lyckades vid åtminstone ett tillfälle bli mer eller mindre dödssjuk. Vi höll till efter den lilla bäcken en hel dag och byggde vattenhjul med mera. Eller rättare sagt, Gunnar som var snickarkunnig byggde, och jag såg väl mest på. Hela tiden petade vi i oss snus och när jag lyckades vingla mig hem över det dryga Viksberget var jag gulare än någonsin i nyllet. Sedan dess har jag inte använt snus och har ofta tänkt att det var synd att man inte blev lika sjuk av rökningen. Då kanske jag sluppit mina 65-70 år som nikotinslav.

För övrigt fick jag också veta att sonen till en annan av mina barndomskamrater från Långviken, Villy Fantenberg, hade övertagit den k-märkta granngården i Vik, Sven-Ersas, eller rättare sagt kanske, "Lill-Svens". Det tyckte jag förstas också var kul. Villy och jag umgicks flitigt på den tiden och bland annat tog vi, tillsammans med kusinen Gösta Östlund, initiativet till bildandet av Långvikens idrottsförening, LIF, som dock inte skördade alltför stora framgångar om man möjligen bortser från skidåkning som gick ganska bra.

Nu ber jag bara om ursäkt för att jag upptagit plats i denna celebra publikation, men det brukar för det mesta vara svårt att få utfyllnad och därmed må detta ursäktas. Till slut vill jag bara säga att de äldre syskonens barndomshem fanns i Vik, men numera kallar vi väl alla gården i Långviken för vårt gemensamma och riktiga barndomshem. Och där skall jag fira jul i år. Det är 45 år sedan sist. Detta tycker jag låter underbart. Slutar med julhälsningar till alla läsare av TN.

Lyrik, poesi och stämning

förmedlat av
Sven Ivarsson

Första morgonen

Första morgonen. Solen har ännu inte nått så högt att den värmer särskilt mycket. Men den ger det där speciella försommarljuset i de nyligen utslagna björkarna. Sundet ligger nästan helt stilla, bara små vindilar krusar vattnet. Vi har just fått morgonteet färdigt och satt oss utanför vagnen. Vi är ordentligt klädda, natten har varit kall och ännu har som sagt inte solen värmt upp särskilt mycket.

Vi vill i alla fall ta denna första morgonfika utomhus. Vi kom hit i går kväll. Stuvade in i vagnen vad vi hade med oss och åt sedan en sen middag. Drog igång värmen en stund för att få ut den lite råa vinterluften ur vagnen. Det var nog tur för kvicksilvret kröp ner mot noll i natt.

Nu sitter vi här och har en lång härlig sommar framför oss. Löven har som jag sa precis slagit ut och har den där vackra ljusgröna färgen. I blomväg har väl i stort sett bara vitsipporna slagit ut. Dessa växer dock i drivor mellan björkarna. Mängden av blommor gör att man bara upplever skönheten i just denna mängd men inte ser hur vackra dessa blommor egentligen är.

Vitsippan är den blomman som vi förknippar med den tidiga våren. Tjälén hinner knappt gå ur marken förrän den sticker upp sina vita kronblad och meddelar oss att nu är våren här. Det är en blomma som tål att plocka. Den har en fantastisk förmåga att föröka sig genom sina grenade jordstammar. Enligt den flora jag har lär den vara giftig. Blomman innehåller en frätande växtsaft som retar huden. Dödsfall lär ha inträffat av vitsippsförgiftning !!!!

Det får vara hur det vill med vitsippans giftighet där vi sitter nu så ger den oss en otrolig skönhetsupplevelse och en längtan till sommaren.

Vitsippa

I vårnattens blå skymning under alarnas droppande grenar lyser det vitt som drivor av vitsippors vita kronblad. Trotsigt höjer den sin kronblad i dimmans smygande kyla okuvad har den sig sprängt upp genom tjälfrusen mark.

Med oskuldens vita skönhet hyllar den vårens seger och förebådar med sin renhet sommarens yppiga sinnlighet.

Försommarvecka.

Den här veckan gick fort. Det har varit arbete från morgon till kväll.

Vi har rest förtältet, lagt in förtältsgolv och möblerat. Gjort en snabb resa hem fram och åter för att hämta sådant vi glömt eller inte fått med oss första gången.

Dagarna har varit soliga och vackra men nätterna kyliga. Vi har ändå bara kört värmen en stund före sänggåendet. Solen har också kommit en bit högre och ger mer och mer värme.

Grillplatsen har vi också gjort i ordning med en gammal lastbilsfälg som eldring. En bra och hållbar lösning. Vi har också tagit fram och gjort i ordning sittplatser runt grillplatsen. Vi satt också där en kväll och såg solen gå ner över älven medan vi eldade. När man sitter där sitter man mitt i vitsipplandet. En fantastiskt fin upplevelse, elden, solnedgången och vitsippmassan.

En del flyttfåglar har nu börjat anlända. Flugsnappare är här och sjunger så man tror att han ska spräcka bröstet. Han sitter utanför flera holkar och försöker på så vis få flera fruar. Om han

Engelsk sädesärsla är mer sällsynt i våra trakter.

lyckas är svårt att veta då ju alla flugsnapparfruar ser lika ut. Han är dock en stridslysten liten krabat som gör allt för att hindra andra fåglar att flytta in i holkarna.

Sädesärslan, eller som pappa sa, Kuckurellan, visade sig i dag på gräsplanen här utanför i sin karakteristiska stjärtvippande och trippande gång. Var hon tänker bygga är svårare att få veta. Hon är skygg och gör många krockar och kast innan hon söker sig till sitt bo.

Facinerande är dock att tänka på att denna lilla långbenta fågel tillbringat vintern nere vid Nilens stränder.

På kvällen ser jag att en talgoxe har lyckats erövra en holk för sitt boende. Säkert är ändå inte att han lyckas bli kvar där för flugsnapparen jagar undan honom så fort han får en chans.

Nu har vi fått det mesta i ordning här. Lite blommor ska väl sättas i någon urna så småningom men det är ännu för kyligt på nätterna. Vi kan i alla fall börja njuta av vårt paradiset nu. Det är så pass varmt att några timmar mitt på dagen kan avsättas till solbad på stranden. Faktiskt har detta också avsatt lite rodnad på den vinterglåmiga huden.

Kvällspromenad i vårskymning.

Vi tar en promenad upp genom skogen i kväll. Det är en vecka före midsommar. Uppe i björkhagen blir vi nästan bedövade av doften från tusentals liljekonvaljer. De har slagit ut mycket tidigt i år och doftar nu som bäst. Det är en fanatisk upplevelse att gå i denna otroliga vållukt. Nästa för mycket faktiskt.

Nu har också fler av försommarens blommor slagit ut. Den här ön är en riktigt blommande ö.

Över allt var man går finns blommor av flera arter och slag. Jag räknade i fjol antalet arter på en liten sträcka, cirka 300 meter, och fann att där växte inte mindre än 68 arter. Det är kanske ingen ovanlighet men för mig är det otroligt roligt att kunna se och uppleva all denna blomsterprakt.

När vi kommit upp i barrskogen flyger en tjäderhöna upp från sitt bo. Hon har lagt det alldeles i kanten av stigen intill en gammal stubbe i högt blåbärsris. I boet ligger fyra ägg. Vi skyndar därifrån så att hon ska våga återvända så fort som möjligt.

Vi kommer upp till den lilla tjärnen som ligger som ett litet svart öga mitt i gran- och tallskogen. Några änder plaskar ut från stranden när vi kommer fram. Ännu har inte näckrosorna kommit upp över vattenytan. Bladen är uppe men inte blommorna. Här i tjärnen finns både gula och vitrosa näckrosor, de senare förmodligen inplanterade. Det finns också inplanterade regnbågar här. Det är dock fiskeförbud så vi får nöja oss med att se deras vak lite överallt i tjärnen.

Kaffeflaska och smörgåsar kommer fram. Det smakar underbart här mitt i skogen och stillheten. Det är nog aldrig som kaffe smakar så bra som när man sitter ute i skogen eller på sjön. När vi sitter här, tysta, var och en i sina tankar så kommer en räv gående efter andra stranden. En rävhona på jakt efter mat till ungarna måste det vara då hon är mycket mager. Till och med hunden är tyst och sitter bara och tittar storögt och lite nyfiket på besöket. Efter en liten stund får hon väderkänning av oss och kastar snabbt om och försvinner in i skogen.

Vi går en annan väg hem för att inte åter störa tjäderhonan. Det har börjat skymma under granarna och en och annan mygg syns dansa i de sista solstrimmorna. Skogen sjuder av fågelsång. Helt plötsligt hörs från en björkdunge en koltrast stämma sin flöjt. Det ligger något trolleskt, vemodigt över hans sång.

Bändelkorsnäbb, ännu en raritet.

Det är en vacker och finstämd kvällskonsert vi bjuds under vår vandring.

Koltrast

I dagens sista solstrimma
dansar fjärilar,
sin sista sommardans.
Liljekonvaljens vita klockor
sprider förföriska dofter,
med den svaga kvällsvinden.

Kvällens fylls av fåglars
brusande kärleksserenader,
och myggornas entoniga sång.
Skogstjärnens svarta öga
speglar den blåblå kvällshimlen
och den omgivande granskogen.

Över granskogens dunkel
ljuder då din sång,
- vemodigt, långtande.
Högt över marken
vibrerar ditt bröst,
i glädjens trånad.

Din mollstämda flöjt
blandas med skogsduvans
bubblande kärleksvisa.
Sommarkvällens lätta skymning
smyger sig in bland snåren,
dimman stiger från tjärnen.

Middag vid grillen.

Doften av nystekt strömming ligger omkring oss där vi sitter vid vår nybyggda grill. Några bekanta längre upp på ön kom vid lunchdags nersvängande till oss med ett stort paket nyfångad strömming. Den var rensad och sköljd, bara att lägga i stekpannan.

Nu sitter vi här med nystekt strömming, kokt potatis, hårt knäckebröd och smör. Strömmingen är stekt över öppen eld i en gjutjärnsspanna. Potatisen kokt i kastrull över öppen eld. Vi har dagen till ära dukat med riktigt porslin och glas. Annars blir det mycket papperstallrikar för att få

mindre disk. Man kan ju göra det som är trevligare än att diska.

Vi tycker dock att en sådan här måltid ska ätas på riktiga tallrikar och bestick. Jag vet inte om det går att beskriva hur det smakar. De flesta av er har väl någon gång ätit nystekt strömming så ni vet vad det smakar. Ni har säkert också funnit det gott. Om ni nu kommer ihåg det och sedan lägger till dofter från en öppen björkvedsbrasa, alla olika blomdofter, fågelsång och en smekande, ljum sommarvind. Gör ni det då vet ni hur vi har det i denna stund.

Detta är det som livet kan vara när det är som bäst.

(När jag läser igenom detta stycke upptäcker jag att det blivit rena stavningsövningen, sköljd, göra, gjuta, järn osv.)

En dag på stranden

I dag har vi tillbringat hela dagen på stranden. När man vill koppla av och njuta en dag finns inget bättre än badstranden. Vi har nämligen en helt egen badstrand. Den är ca trettio meter lång och långgrund. Detta gör att vattnet blir fort varmt och badvänligt. Den är formad som en liten vik vilket gör att det blir insyn bara utifrån vattnet.

Att ligga här och låta solen steka sig på alla sidor är skönt. Lyssna till alla både kända och okända ljud som når en. Det är någon på fastlandssidan som håller på att reparera eller bygga till sin sommarstuga, de rytmiska hammarslagen når oss. Segelbåtar låter ju normalt inte mycket därför hoppar man till när en sådan "slår" strax utanför stranden. Ute på vattnet går ettriga utombordare eller inombordare med tystare motorer förbi. En andmamma simmar förbi och när hon får syn på oss lockar hon oroligt sina ungar till sig. Hon simmade förbi här för en dryg vecka sedan då hade hon nio ungar i dag har hon bara sex. Lagarna i naturen är hårda och en andunge har många fiender att passa sig för.

Morgonkaffet drack vi som vanligt uppe vid vagnen men så fort solen nått badstranden gick vi ner. Förmiddagskaffe, lunch och eftermiddagskaffe blir små avbrott i solandet och vilandet.

Vid lunchdags börjar badgäster till den större badstranden strömma till. Sommaren har erbjudit många varma baddagar och det har varit fullt av folk på stranden till långt in på kvällarna. Vi har till och med sett folk bada bakom segelbåtar

ute i sundet i sommar, det är något rätt ovanligt. Vattentemperaturen har vi inte mätt men den har säkert varit en hel del över tjugo grader här vid badstranden. Hur pass varmt det har varit ute i sundet är svårt att veta då det beror på vind och strömmar.

Blir vi trött på att bara ligga och sola spelar vi ett parti "boul" eller "kubb". Två spel som kan spelas av vem som helst och som ger en lagom mängd motion när det är för varmt för annat.

När solen står över skogen på andra sidan sundet hämtar vi kolgrillen ner till stranden och grillar vår middag som vi sedan äter medan vi ser solen försvinna bakom horisonten i nordväst. En skön dag som har gett oss kraft att möta morgondagen är till ända. När kylan kommer smygande med lätta dimmor över vattnet drar vi oss upp till vagnen för en stunds kortspel innan det är dags för sängen.

Djurliv

Som ni säkert lagt märke till har jag i tidigare stycken pratat en hel del om olika djur. Lika säkert som att det finns en oändlig mängd blomarter här omger vi oss också av en stor grupp olika djur.

För det första har vi vårt husdjur, hunden Rasmus. Detta är hans första sommar tillsammans med oss och han har säkert lärt sig en hel del i sommar. Bland annat att gå lös utan koppel. Han har accepterat alla olika djur utom kråkor och korpar, de bör om möjligt jagas bort.

Under golvet i förtältet har vi en liten skogsmus som ibland hörs pila omkring. Alla smulor som faller på golvet försvinner också lätt och behändigt. Utrymmet delar hon med ett par sandödlor som vi ibland kan se sitta blickstill och helt plötsligt försvinna.

Vid vår enkla källare har en groda funnit sitt revir. Hon är mycket nyfiken på oss och kommer emellanåt upp till vagnen så man måste se sig för när man går ut på morgonen så hon inte har satt sig i träskorna. Av någon anledning tycker hon om att sätta sig där.

Förutom alla småfåglar så har vi som jag redan nämnt kråkor och korpar omkring oss. Några skator har vi tyvärr inte.

Sjöfågel finns i massor och en mängd olika arter. Tre olika måsararter och en rad änder av olika utse-

ende och beteende. Skarv, har etablerat sig i en koloni på en ö ut mot havet, till någras glädje och andras förtret.

En dag fick vi riktigt storfrämmande. En havsörn kom seglande på sina breda stora vingar över sundet och gjorde en sväng över oss. En mäktig syn.

Skogens konung har vi också haft besök av. Han kom en tidig morgon, en av de första dagarna vi var här. Han gick rakt över gräsplanen och upp och över vägen. Sedan har det blivit för mycket trafik så han har dragit sig upp i storskogen. Rådjur finns här också men av dem ser man mest bara spår borta vid bäcken. De är allt för skygga för att vi ska lyckas få se dem på närmare håll än några hundra meter.

Liksom varje paradiset så har även vi en orm i vårt. I detta fall är det en huggorm, fast vi har sett honom (eller henne) endast en gång och då drygt trehundra meter från vagnen. Vi hoppas att den stannar där.

Som ni ser är det en livfull plats vi tillbringar somrarna på. Det blir i alla fall aldrig långsamt här.

Augustinatt

Vi har tänt eld vid grillplatsen. Grillat några korvskivor som avnjutits som "fuskhamburgare". Nu sitter vi bara stilla och njuter av den stilla mörka augustinatten. Luften är helt ljum som den ska vara denna tid på året. Inte en vindil känns och ändå finns inte mygg. Detta har oroat oss i sommar, bristen på mygg. Alla småfåglar behöver mygg för sin överlevnad, endera har de tagit alla mygg som funnits och klarat sig på det eller också har det funnits tillräckligt av andra insekter. Att de klarat sig är i alla fall säkert, överallt i buskarna far nu de flygfärdiga ungarna omkring och skriker efter mat.

Nere på stranden har vi tänt fyra marschaller som skickar ut sitt ljus över sundet. En stor gul måne är tänd över sundet och skogen i sydväst. I mångatan syns ibland en segelbåt med slakt hängande segel ta sig upp eller ner för sundet.

Det här är en sådan där stund som man önskade man kunde bevara till vintern. Att sitta här inbäddad i mörkret, höra ljudet från elden en bit bort, lyssna till fågelungarnas små pip och se månen röra sig över skogen och vattnet är minnen som man inte vill vara utan.

En av älvens turistbåtar drar förbi och glad och

sprittande musik når oss. Båten styr nordväst ut, upp mot den berömda och med lampbågar klädda "Höga kusten-bron".

Ännu dröjer det många timmar innan solen kommer upp i nordost men redan kan man ana en svag ljuskant vid horisonten. Egentligen skulle vi kunna sitta ute hela natten men vi känner att sängen kallar. Det är en dag i morgon också.

Vi släcker marschallerna och ser till att elden har falnat så pass ett vi vågar gå in. En dag på vår paradiso är över och snart är också sommaren över. Då packar vi ihop våra saker och drar hemåt med minnen som vi lever av hela vintern. Vinterkvällarna används också till att planera och dröma om nästa sommar.

Sommarfinal

Vi närmar oss mitten av september, dagarna blir kortare och kortare men det är fortfarande varmt. I går kväll var vi till bekanta på andra sidan sundet och åt surströmming. Det är ju något man måste göra varje höst och som man gör med glädje. Vi har ätit några gånger tidigare men det här var premiär för årets inläggning, helt godkänd.

I dag har vi börjat packa ihop. Förtältet är rivet, möblerna är inställda i förråd, golvet är upplagt och övertäckt. Vagnen har vi dragit fram en bit så det ska bli lätt när vi drar den här i från. Fågelholkarna är rensade och klara att emot nästa års hyresgäster. Två kullar flugsnappare och en kull talgoxar har lyckats med sin häckning. En talgoxe har av någon anledning avbrutet häckningen, i den holken ligger ett ensamt ägg kvar.

Krattar av planen

Vi krattar av planen medan Rasmus springer runt och ser lite vilsen ut när han inte kan gå in i förtältet längre. Vi har många och stora björkar som nu har börjat släppa från sig sina lövmassor. Det mesta får vi ta hand om till våren. Blomkrukorna som stått så vackert i blom i sommar har gjort sitt och hamnat i komposten.

Dammen som vi byggt för att få diskvatten har vi öppnat så att vattnet som kommer att öka i höst kan passera fritt. Toaletten är tömd och soporna är bortkörda.

Vi avbryter arbetet för en kopp kaffe i det vackra höstvädret. Det är alltid lite vemodigt när det är dags att bryta "sommarlägret" och veta att nu vän-

tar en lång höst och vinter innan vi är tillbaka här.

Vi har i alla fall en hel rad av fina och sköna minnen med oss som kan vara bra att ta fram när snön yr och termometern kryper ner mot tjugo grader.

Vi avslutar dagen med en sista runda upp på de vanliga stigarna och säger adjö till alla kända ställen. Fortfarande finns en hel del av sommarens blommor kvar, en del har faktiskt också blommat om. Fågelsången följer oss hela vägen som en brusande bakgrundsmusik.

Det allra sista vi gör är att gå för att sätta några blommor på Buffans grav. Det blev några små blåklockor som fortfarande blommar.

När vi startat bilen och far vår väg ser vi oss tillbaka och längtar redan till nästa sommar.

Detta var ett försök att ge en bild av hur vi tillbringar somrarna på vårt Hemsön. Det finns naturligtvis många fler minnen och händelser att berätta om men detta får räcka åtminstone för denna gång. Jag avslutar med dikten "Höstkänning" tidigare införd i TN 1996.

HÖSTKÄNNING

Strandens stenar smeks av den långsamma dyningen,
solbryggan har sänkts över bergåsen.

De sista fackelblomstren lyser i klippskrevorna,
måsarorna hörs som ekon från sommaren.

Båtarna - upp och nervända ovan stormvallen,
tomma står gistvallens vädergrå ställningar.
Slätterblommans vita stjärnor böjer sig i vinden,
ljungens lila blommor bryter mot gråberget.

Skyar jagar över den blekblå himlen,
skymningen anas redan över havet.
Doften av höst och hav blandas,
minner om den flyende sommaren.

Fråga!

Jo redaktörn skulle det gå för sig att få ett par dikter som varit införda, nämligen i TN 1992 och 1997 ? De passar i alla fall den här tiden på året.

Svaret blir: Javisst, det passar alldeles utmärkt det, här kommer de nämnda dikterna.

En stjärna tändes i Öster.

En stjärna tändes i Öster
att leda de herdar tre.
I decembermörkret den lyser
att glädje till alla ge.

Tre vise män har samlats,
i stallets dunkel de stå.
Änglar jubla i höjden
att budskap alla ska få.

En stjärna tändes i Öster
att i mörkret slå en bro.
Att visa oss vägen
till evangelietro.

Stilla Dig nu en stund,
lyssna till de heliga orden.
Låt julens frid
nä ut över hela jorden.

Vinterfönster.

Trädens nakna grenar
som domnat i den blå kylan
speglas i det mörka glaset.

Vinden samlar i mjuka linjer
den ljudlöst fallande snön
kring trädgårdens buskar.

En ensam skata vippar omkring
letande gömda sommarminnen
bland markens grästuvor.

Kölden och mörkrets tid är här
låt mitt brinnande hjärta
få värma dina frusna händer.

Slutligen:

Vi här uppe i den höga nord vill till alla
Trollsykier framföra en önskan om en

GOD JUL och ett GOTT NYTT ÅR

Kerstin, Sven och Rasmus

Det gick fortare än vi tänkte

DET BLEV EN POJKE

Lystrande till namnet Rasmus

Ras: Shetland sheepdog.

Färg: svart, vit och brun.

Vikt: ca 8 - 9 kg.

**Han anlände den 13 januari
2002.**

**Har blivit Mattes alldeles
speciella kärlek**

Kerstin och Sven

Chefredaktören hoppas innerligen att hunden på bilden är en sådan hund som avses i annonsen. Om så icke skulle vara fallet får jag väl göra en plastikoperation och flytta utomlands.

Minnen från min barndom

av "Dammtussen"

Nu har jag blivit så gammal så jag minns min barndom med glömt vad som hände igår. Jag minns när vi flyttade till Långviken. Vi hade ju varit dit många gånger och plockat ihop ris och lagt i högar. Det var roligt, det blev som en utflykt varje gång. Men den 10:e oktober 1933 var det inflyttningsdags. Jag minns det särskilt för den dagen fyllde vår äldste broder Lasse 10 år.

Vi hade som sagt varit där många gånger så man hade ju sitt älsklingstillhåll. Det var en gräsplätt ungefär mitt på tomten som jag hade valt till mitt. Där brukade jag ligga och kika upp i det blå. Men det var inte bara blått det var grönt också och visst fanns det några blommor där också. Träd fanns också, bland annat en gråal, fast att den hette så visste jag inte då. En björk fanns också i strandkanten men där fick man inte vara för man kunde inte simma. Men när man lärt sig det utvidgades rörelsefriheten. Den gråalen var väl inte så stor då från början men den växte. Vi kallade den "Ardra", den blev en symbol för kaffe åt Lasse. Han var ju äldst så det är klart att han blev den som fick kaffe först. Ända upp i vuxen ålder brukade han komma in till Mamma och så tittade han ut och sa: "Men Ardra hon är fin hon." Då visste Mamma att han ville ha kaffe.

Nu är Ardra borta, björkarna är också borta och två stora tallar. De stod uppe på gården. Men nu finns det annat, bland annat bärbuskar och äppelträd. Och sjön finns ju kvar. Det är som Ni alla vet den vackraste platsen på jorden.

Nu sitter jag här vid köksbordet i Björkberg och tittar på två skator och talgoxar och några andra fåglar. Tre rönнар med stora rönnbärsklasar på och ser hur dom flyger av och an och kalasar. Men snart är jag väl kurant igen och kan gå ut och titta lite närmare på våra nuvarande djur.

GOD JUL och GOTT NYTT ÅR!

från Björkberg
till hela släkten i Sverige

DET BLIR EN TRÄFF I SOMMAR OCKSÅ

För er som inte vet det, vill vi tala om att det blir en Trollsykienträff till sommaren också. Den kommer att gå av stapeln på **SANNERUDSGÅRDEN I TIVEDEN**, under tiden måndagen den 28 juli till fredagen 1 augusti.

För närvarande är det cirka 25 vuxna och 20 barn som har anmält sig, men det finns fortfarande några platser kvar och alltså ännu möjlighet för den som vill anmäla sig till sommarens stora begivenhet: "Träffen" med stort T.

Som vi tidigare sagt kommer inkvarteringen att ske i 6-bädds stugor. Vi kommer att ha tillgång till en stor matsal/samlingsrum samt ett stort "restaurangkök".

Omgivningarna är mycket fina och till badet i sjön Unden är det bara 200 meter, lika långt har du till en väl sorterad lanthandel, där hyl-lorna är välfyllda av "kvällsgodis". Det finns också en mycket fin badstrand vid en sjö några kilometer bort, dit du tar dig med bil.

Vi kommer i övrigt att i så stor utsträckning som möjligt att hålla oss till den arbets-, täv-lings-, utflykts och lekordning som präglat de senaste 34 Trollsykienträffarna.

Vi hälsar de som anmält sig hjärtligt välkom-na, och påminner än en gång er som inte anmält er att det ännu finns ett fåtal platser kvar.

TRÄFFVÄRDARNA

Mia, Anders, Eva och Nils

Trollsykien forever

RESETIPS

presenterade av
Anders Nilsson

Hej alla trollosyker! I synnerhet ni som kommer till träffen i sommar. Som vi tidigare i utskicket till träffen lovade, så ska jag här försöka ge er lite tips om vad det finns för sevärdheter här på "Sveriges framsida".

Som vi tidigare nämnde så finns ju de stora dragplåstren Liseberg och Skara sommarland.

Men det finns också mycket annat sevärt. För er som läst Jan Gillious böcker om korsriddaren

Arn, och tycker det är intressant, så är området runt Skara och Lidköping nedlusat med sevärdheter och historia från 1000-1200 talet.

Ta t.ex. en tripp till Varnhem och titta på klosterruinen. Kanske inte så roligt för de yngsta, men för er som är lite äldre kan det kanske vara intressant att gå omkring och läsa på skyltarna och bilda sig en uppfattning av om hur det såg ut och fungerade på ett kloster på medeltiden. Låter kanske tråkigt, men jag lovar för er som är historiskt intresserade är det rena guldgruvan. Ta också en titt på klosterkyrkan som står kvar intakt, titta på byggnadstekniken, och fatta att det inte var några modulenthuss som byggdes då.

För er som gillar mer naturorienterade sevärdheter kan jag rekommendera Kinnekulle. På sin Västgötareisa häpnade den senare adlade Carl Linneaus över Kinnekulle. Ingen annanstans hade han sett en så omväxlande natur. Här fanns allt alvar, lövskog, barrskog, hagar, lundar, lövängar och mängder med blommor. Överväldigad myntade han namnet "det blommande berget".

Själva berget i sig är mycket intressant. Som i en bok kan man läsa vår jords mer än 500 miljoner år gamla historia i Kinnekulles lagrade bergarter. Det bästa sättet att lära känna berget är att vandra längs Kinnekulleleden. Antingen hela sträckan 45 km, eller delar av den. "Denna orten är ljuvligare än någon annan". En ofta citerad beskrivning över Kinnekulle, uttalad av Carl von Linné.

På Kållandsö, en halvö i Vänern, finns det märkliga naturfenomenet Hindens rev- Sveriges smalas-

te udde. Som en smal spjutspets sträcker den sig långt ut i Vänern. Den bildades som ändmorän under istiden och blev en ås, som börjar i södra Norge, passerar Vänern, dämmer upp finska sjön Saimen och fortsätter i en lång båge in i Ryssland innan den dyker ner i ishavet. Ta er besväret att vandra ut till spetsen av udden och ni får en mycket säregen naturupplevelse med er hem.

Besök Halle- och Hunneberg. Två diabasplataer NO om Vänersborg. Åk på älgafari på Halleberg, får ni inte se någon älg kan ni åka till jakt- och älgmuseet på Hunneberg.

I Trollhättan finns Innovatum, ett teknikmuseum där man kan göra en massa experiment i flera olika tekniker. Mycket roligt för barn i alla åldrar. I Trollhättan finns ju nu också Trolleywood, Sveriges nya filmfabrik. Kanske inte så mycket att titta på men ta en tur på stan, man vet aldrig vem man kan stöta på: Björk, Nicole Kidman, Catherine Deneuve, Helena Bergström, Rolf Lassgård eller någon annan celebritet.

För er som är mer intresserade av shopping kan jag rekommendera Göteborg, och då framförallt 5:ans köpcentrum i centrala Göteborg ett "bara måste" för varje shoppingproffs.

Men Göteborg kryllar ju utav sevärdheter som Botaniska trädgården, Slottsskogen, Trädgårdsföreningen och alla museer som t.ex. Sjöfartsmuseet, Naturhistoriska, Konstmuseet och mycket mer.

Ja det finns hur mycket som helst att se här på "Sveriges framsida". Så när ni ändå är här, ta er lite tid och åk runt och titta lite.

Till sist skulle jag bara vilja nämna och rekommendera det Bohusländska kustbandet. Smögen, Strömstad, Kungshamn, Fjällbacka eller Grebbe stad det spelar ingen roll. Packa en picknickkorg, åk ut och sätt er på klipporna och njut av utsikten. Det är nästan lika vackert överallt.

De nya katterna!

Av Beata Östlund-Wahlstedt

För några år sedan hade jag med en berättelse i TN om alla katter som jag hade haft i mitt liv. Men det har blivit lite till ökning när det gäller katterna. Det har tillkommit två nya katter och en har försvunnit. Grälle har försvunnit. Han försvann förra hösten. Nu har vi fyra katter (mamma två och pappa två) som heter Maja, Greta, Curry och Picazzo. Picazzo och Curry är de nya katterna. Picazzo fick vi i våras och Curry kom springandes mot oss när vi kom hem från Söderhamn och Stockholm. Nu ska jag berätta lite om Curry och Picazzo.

Picazzo!

Picazzo är en blåtabbymaskad Helig Birma. Vi köpte honom i våras av en som bor utanför Motala. Hon har väldigt fina katter och om ni vill titta på kattbilderna så kommer adressen i slutet av texten. Picazzo är nu ca i år (han fyllde det den 31 oktober, samma dag som vi fick Curry) och han är en jättehärlig katt. Han ställdes ut på en utställning i början av hösten och tog sitt första certifikat (CAC) och det fattar väl alla vad det betyder??? Nä, det gjorde inte jag heller men han fick rosett så jag var nöjd. Nu vet jag att om man får tre CAC så blir man Champion och kan sen tävla om andra titlar. Picazzo bor hos mamma inne i Ystad tillsammans med Greta. Greta är precis steriliserad men det bryr sig inte Picazzo om och försöker para sig med henne. Picazzo är en helt underbar katt men ibland kan han vara ganska jobbig.

Curry!

Curry är en röd, svart och grå randig huskatt (bondkatt) som helt enkelt sprang på oss. Det började så här. Torsdagen den 31 oktober väldigt sent på kvällen var vi på väg hem från Stockholm. Eftersom att inte vi har någon bil så åker vi mycket tåg. Men den närmaste

tågstationen ligger ca 2 km härifrån så vi får cykla den sista biten. Denna kväll kom vi trötta men glada hemcyklande. När vi nästan är hemma hör vi hur nånting piper. Min första reaktion är att det är en fågel men det visar sig vara en kattunge. Pappa säger att vi inte kan ha fler katter eftersom att vi redan har Maja som trivs med att vara ensam. Men det gick helt enkelt inte att bli av med katten. Pappa gav den lite mat och sen så lät han den vara ute. Men katten stod och jamade utanför våran dörr hela natten. Efter några dagar fick katten bo i våran källare på "prov" men det dröjde inte länge förrän den sprang omkring inomhus. Nu bor den hos oss och har fått namnet Curry. Curry är en katt som spinner 23,5 timmar om dygnet och morrar resten av dygnet. Men här och var fiser Curry några hemska fisar. Jag har tyvärr ingen bild på honom/henne men jag kan lova att Curry är jättefin.

Picazzos uppfödarens hemsida:

<http://hem.passagen.se/mariehjensen/framsidan.htm>

Andra bra kattsidor:

www.katter.nu - www.birma.nu

Har ni tänkt på att det inte har förekommit särskilt många tomtar och andra julrelaterade illustrationer i årets upplaga. Inte för att det saknas resurser, men det kan vara rätt skönt att slippa också. Vi får det oss till livs i överflöd ändå under denna månad. Jag hoppas att ni haft några timmars trevlig läsning i vintermörkret.

God Jul och Gott Nytt År

ROCK'N'ROLL GÅR NUMERA PÅ RULLATOR

Anders Nilsson

En kväll i höstas satt jag och tittade på TV och råkade "zappa" över till musikkanalen MTV.

Där visade dom en dokusåpa som hette "The Osbournes". Den handlade om den gamle hårdrocksångaren Ozzy Osbourne och hans familj. När jag sitter där och tittar slår det mig plötsligt "f-n, vad gammal han har blivit". Denne man som i sin glans dagar sprang omkring på scenen och framförde låtar som "Paranoid" och "ironman", var det samma man som jag nu såg framför mig sluddrandes, staplandes omkring med käpp i sitt kök och knappt kunna böja sig ned och plocka upp skräp ifrån golvet.

Jaja, när man blir 50-60 år börjar liksom kroppen dega ihop, och det är inget fel, det ska vara så. Man får gikt, urinläckage och prostatabesvär, ingen kommer undan. Eller?

När jag sitter där och filosoferar över kroppens oundvikliga sönderfall slår det mig att just denna åldersgrupp även innehåller namn som: Mick Jagger 59, Keith Richards 59, Steven Tyler 52 (Aerosmith), Ritchie Blackmore (Deep Purple), Robert Plant (Led Zeppelin) och Chuck Berry. Har dessa genom någon slags guds försyn blivit förskonade från åldrande? Kommer Mick Jagger aldrig att drabbas av gikt? Kommer Chuck Berry att "Duckwalka" ner i graven som 100-åring med fullt ös.

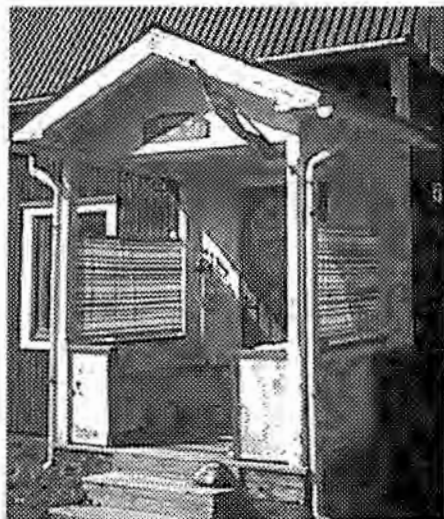
Nej, det är klart att alla drabbas lika. Men det är mycket tveksamt promotionvärde i prostatabe-

svär och fettsugningar. Men varför bara rock'n'roll? Ingen skulle höja på ögonbrynen inför en prostataopererad BB King (bluesgitarrist). Bluesen ger på något sätt artisten rätt att åldras med värdighet. Men rocken ger ingen pardon.

Många tror att Thåström - Sveriges kanske starkast lysande stjärna på rockhimlen - har peruk. Det tror inte jag. Vad som däremot är helt säkert är att han ängsligt färgar sitt hår svart för att dölja sin plus 40-åriga grånad. Då och då står han där i badrummet med gummihandskar och fixar. Läser bruksanvisningen igen för femtionde gången och greppar duschhandtaget. Svart hår är utan tvekan j-vligt rockigt. Men att gå omkring i lägenheten med en handduk runt skallen och vänta på att det ska färga in ordentligt, det är inte rock'n'roll för fem öre.

Jag klarar inte av den här ekvationen, Thåström är en av mina stora favoriter, så jag har tänkt ut en annan konstruktion: En av hans sköna rockbrudar (också med svartfärgat hår naturligtvis) kommer hem till honom och färgar hans hår samtidigt som han sveper en Jack Daniels. Det bara måste vara så. Säg att det är så Thåström!

P.S. Jag kom på en bra lösning för 60-åriga rockare med urinläckage. Dom pissar ner sig ordentligt helt enkelt. Det är rock'n'roll.D.S.

Ansiktslyftning

"Stranna" har i sommar genomgått en smärre renovering. Det är den gamla broa som har fått ett nytt utseende. Dom gamla och slitna masonitskivorna har tagits bort. Dessutom har de främre stolparna bytts ut och panelbrädor har satts upp runt om. En ny sittlåda med möjlighet till förvaring och nytt golv har också installerats. Ett klart lyft. Titta närmare på adressen:

<http://stranna.ses.nu>

